

Eens op 'n Tyd Ons Planeet Deur Vitta Murrow

Eens in 'n Paradys

Lank gelede, voor daar plante of diere was, voor daar see of land was, was daar een ding: Duisternis. Duisternis het geswerf, dit was verterend, en dit was stil.

Duisternis het niks toegelaat nie. Nie eers 'n stukkie stof nie. En die wêreld was nogal vervelig. Dit het kontras en gebeurtenisvolheid, ritme en vreugde ontbreek. Dus, het Duisternis 'n vriend aangeroop. Hierdie vriend se naam was Lig.

Op uitnodiging het Lig met 'n subtiele benadering
opgedaag. Dit het 'n klein punt begin en saggies in 'n bal
uitgebrei. Die bal het helder gegloei en 'n rusplek gevind.
Die helder bundel Lig en Duisternis het die wêreld soos
ou vriende gedeel.

Duisternis en Lig het 'n patroon van rotasie bepaal sodat hulle elkeen in beheer sou wees, deel van die tyd. Dit was 'n gemoedelike dans en goedheid wat hulle vir mekaar aangebied het, het ander goeie dinge tot stand gebring - soveel goedheid dat 'n paradys gebore was.

Met die nuwe balans van Duisternis en Lig, het dinge wat eens gevries was, begin ontdooi. Groot linte van die wêreld wat swart en ysig was, het blou van kleur en vloeistof in tekstuur geword.

Gou het groot oseane tot stand gekom.

Uit groot gebiede water het klein kolle aarde gerys wat na die lig reik. Toe lig op hierdie eilande gewys word, het plantlewe begin groei.

A vibrant tropical scene featuring a blue sky with white clouds, a blue ocean, and various tropical plants. In the foreground, there are large green leaves with prominent veins, a cluster of red and yellow flowers, and two bright red anthurium flowers. The text is positioned in the upper right quadrant.

Groot groen
toringplante met
ruim blomme,
bloeisels en sade het
begin groei.

Onder die water het
plante ook gegroei. In 'n
rand om die eilande ...

Tot dit 'n magtige rif
geword het. En met elke
nuwe groei het 'n Gees
gekom om dit te lei.

'n Gees van die rif, 'n Gees van die kuslyn, Geeste van die heuwels en woude. Die Geeste was rentmeesters van die nuwe lewe en elkeen het sy plig met sorg en eerbied nagekom. Hulle het seker gemaak dat elke nuwe lewende ding in die paradys lig, lug en voedingstowwe het. Hulle het seker gemaak daar was harmonie.

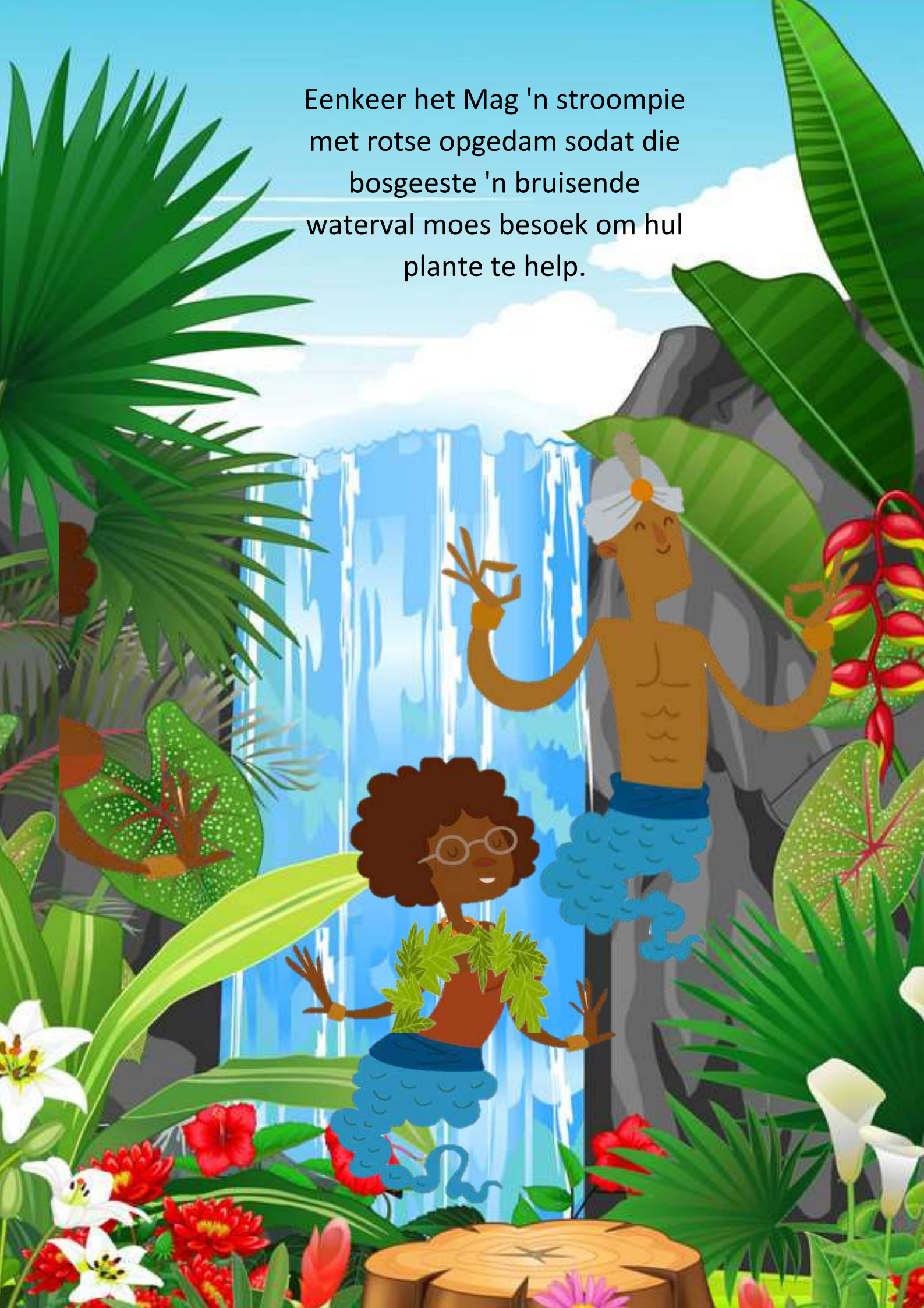
Dit was nie altyd maklik nie, as gevolg van veral een Gees, wat die ander Geeste 'Mag' genoem het, soos in, Mag ons jou doel weet? Jy sien, Mag was die Gees van 'n vreemde nuwe ding. Die goed was die grootte en vorm van 'n langwerpige bal. Dit was moeilik om die doel daarvan in die paradys te bepaal.

Mag die Gees was ook 'n bietjie onreëlmatig gewees. Anders as die ander Geeste, wat ywerig en ernstig opgetree het. Mag was simpel en wou baljaar en poetse bak.

Eenkeer het Mag 'n stroompie
met rotse opgedam sodat die
bosgeeste 'n bruisende
waterval moes besoek om hul
plante te help.

'n Ander keer het Mag die rigting- en liggingstekens wat die Geeste in plek gestel het omgeruil om hul pad in die voortdurend veranderende landskap te lei. Mag het elkeen omgedraai. Verwarring was volop.

Die Geeste was nie vermaak nie;
terwyl hulle besig was om te
werk, was Mag vol streke! En so
het die Geeste begin om Mag te
ignoreer.

Mag het begin om uitgelaat te voel. Mag het met 'n suur gesig rond geloop, sy voete gestamp en selfbejammered gevoel. "Ek sal hulle wys!" het Mag gesê, en 'n groot put in die sanderige grond gegrawe. Met hul langwerpige bal het sy verkondig: "My aanklag, jou ellende maak my verwar!"

En met groot drama het
Mag die langwerpige bal in
die put geplaas en die
vreemde voorwerp
begrawe.

Om die plek te merk, het
Mag 'n groot bord gemaak
wat lees: 'GAM!' Want Mag
het daarop aangedring om
verspote te wees, selfs in
die teken van haar eie
naam.

Al die ander Geeste het hul oë gerol. “Wat kan Mag dalk nou aanvang?” het die Geeste gemurmureer. Tog was hulle meestal bly dit was nie vir hulle 'n pla nie.

Min het hulle geweet, met hierdie een laaste poets, het Mag 'n groot verandering aan die gang gesit wat hul paradys vir altyd sou merk.

GAM!

Soos die patroon van Duisternis en Lig voortduur, het dae verbygegaan in maande, toe jare, toe eone ... en langs die pad het die land en water getransformeer.

Die plante het vrugte
en neutte gedra ...

en die rif het kilometers ver
gestrek. Die waters wemel
van lewe soos seediere
gegroeï het tot menigtes van
vertonings en waterdiere.

Enorme bome, weelderige grasse, bloeisels
en wingerde het die land bedek, en het selfs
Mag se teken bedek.

In die bome het gevleuelde
diere nes gemaak ...

... en onder hulle het goggas en
insekte besige paadjies geskep.

Die Geeste het
tevrede toegekyk ...

... totdat daar eendag 'n nuwe skepsel aangekom
het ... Lang en tweevoetig, dit was nuuskierig en listig,
en dit was honger!

Die nuwe toevoeging het visse uit die see
getrek en hulle opgesluk.

Dieselfde wese het vrugte van die bome afgeskud en dit geëet.

En gou langs aan die wese het meer en meer van dieselfde wese in alle vorms en groottes gestaan.

Die tweevoetige wesens het begin om kampe te maak. Hulle het takke gebuig vir skuiling. Hulle het gras gesny om paadjies te maak en materiaal van die welige gebiede na strande verskuif.

Hulle het vlotte gemaak sodat hulle beide die water en die land kon beset.

Dit was opwindend vir die Geeste,
wat opgewonde aan die
tweevoetige wesens al die
kenmerke van hul paradys
geopenbaar het.

Die tweevoetige wesens het die Geeste
aangevoel en klein geskenkies vir hulle nagelaat.
Al die Geeste behalwe Mag, want Mag het nog
niks aan die nuwe skepsels gewys om voor
dankbaar te wees nie.

Toe die tweevoetige wesens op die bordjie afkom wat sê 'GAM!', het hulle gelag. Watter nut kan so 'n vreemde en snaaks klinkende ding vir hulle wees?

En so het hulle Mag en hul teken vergeet en geen geskenke agtergelaat nie.

Eendag, op 'n vlot, het 'n groot aantal tweevoetige wesens aangekom. Aanvanklik was dit opwindend. Die wesens het afgevaar en mekaar gegroet. Daar was aanbiedinge van kos en vrolikheid.

Maar soos die dae aangestap het, het dit duidelik geword dat daar nie genoeg vis in die water of vrugte in die bome was om al die nuwe inwoners te voed nie. Die wesens het alles vinnig opgevreet, voordat die Geeste die see kon aanvul of nuwe neute en bessies kon uitspruit. Die Geeste was bekommerd. Die tweevoetige wesens was ook bekommerd.

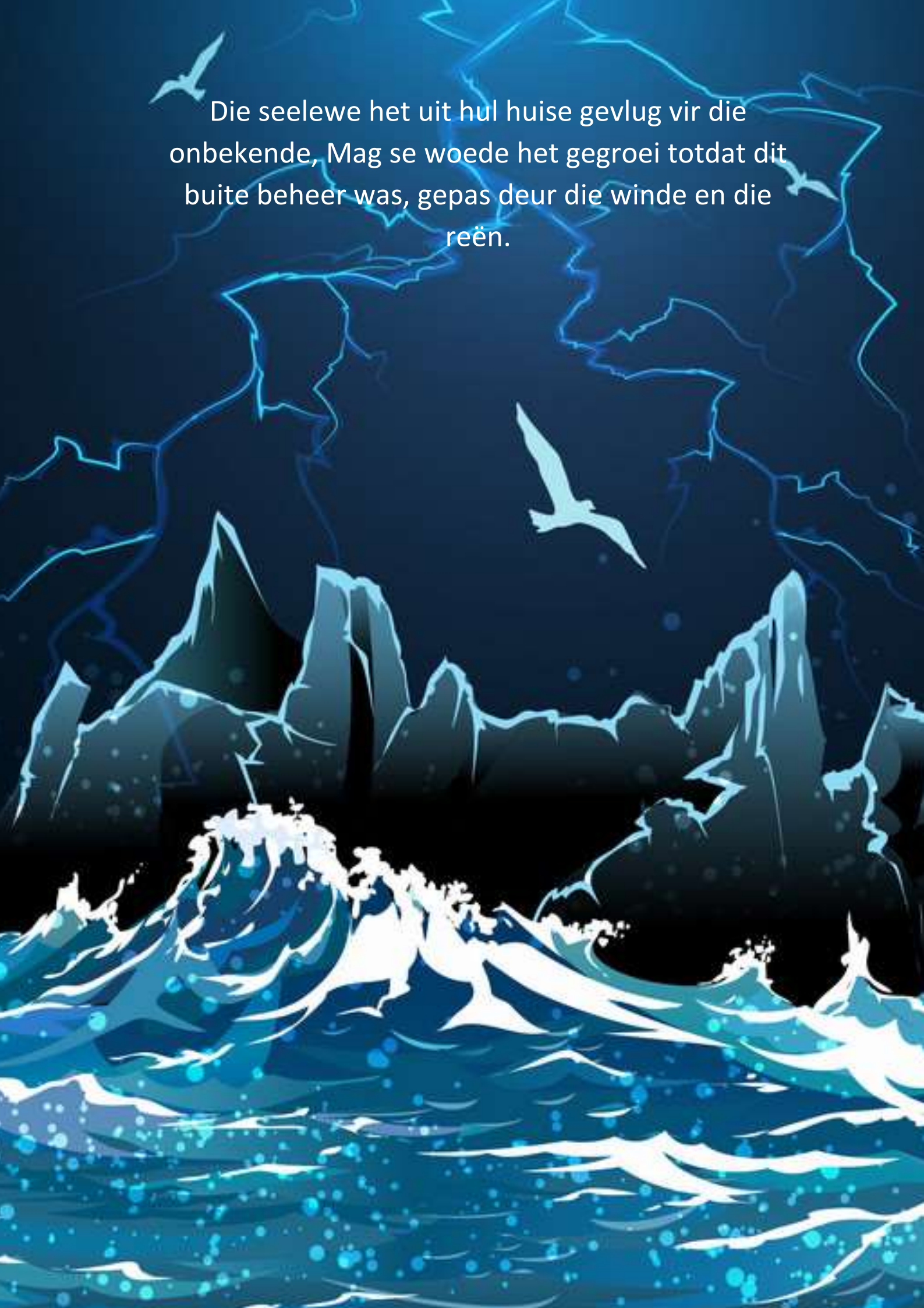

Maar Mag het geen belangstelling in bekommernis gehad nie. Mag was net bitter. Niemand het Mag se geheime geskenk ontdek wat in die grond begrawe is nie; Mag het geen aandag of spesiale geskenke ontvang nie. Niemand het haar humor, haar geaardheid, haar aanmoediging waardeur nie.

So, Mag het 'n tantrum gegooi en die elemente beveel om 'n storm voort te bring.

Die seelewe het uit hul huise gevlug vir die
onbekende, Mag se woede het gegroei totdat dit
buite beheer was, gepas deur die winde en die
reën.

Die tweevoetige wesens het in hul skuilings
saam gedrom. Saam met die Geeste het hulle in
pyn toegekyk hoe die groenigheid en blomme
met water oorweldig word, geskeur en
rondgestrooi word.

Wind het die kuslyn gehamer en sand het opgeswel tot duine. Die rif het afgeskuur. Die seelewe het hul huise verlaat en weggedryf in die onbekende.

Toe die storm opgehou het, het die tweevoetige wesens en die Geeste hul paradys opgetel. Die eiland het dramaties verander. Dit was nie meer 'n plek van harmonie, rykdom, kos of vis nie. Dit het somber gelyk. Die waters het die kuslyn verbygesteek.

En die bome was kaal.

Die tweevoetige wesens het begin om rommel skoon te maak
om 'n vlot te maak om weg te vaar.

Die Geeste kon dadelik gesien dat dit baie siklusse van lig en donker sou neem voordat hulle paradys herstel kon word. Met min skuiling en geen kos, sou die eiland vir niemand 'n verwelkomende tuiste wees nie. Die Geeste het dadelik aan die werk gegaan. Almal behalwe Meg. Almal het Mag net aangegluur.

Mag het skaapagtig gevoel. Sy brommer in berou maar nie
een van die ander Geeste het haar jammer gekry nie. En
dit het hulle ook nie beter laat voel nie.

Mag het na die strand getrek en gekyk hoe die tweevoetige wesens op hul vlot klim. Daar was nie genoeg plek vir almal nie en 'n paar kleintjies het agter gebly. Mag se hart het gebreek vir die kleintjies. En dadelik het sy opgehou om jammer vir haarself te voel.

In plaas daarvan het Mag haar poging aangewend om van haar fout te herstel. Mag het gestap en spoedig op die plek aangekom waar sy haar voorwerp vir veilige bewaring begrawe het. Min het Mag geweeet, agter haar het die klein tweevoetige wesens wat agtergebly het, gestaan.

GAM!

Mag het met verbasing toegekyk
hoe die tweevoetige wesens
saamdrom rondom die bordjie
wat lees 'GAM!' Die tweevoetige
wesens het dit met
nuuskierigheid inspekteer en toe
opgemerk dat onder hul voete die
sagte grond weg gegly het in die
storms. Daar, wat uitgeloer het,
was 'n einde van vreemde
voorwerp wat Mag begrawe het.
Mag het met verwondering
toegekyk.

Die tweevoetige wesens het die voorwerp uit die grond gehaal en dit in hul hande gedraai. Hulle het dit gedruk en gestreel. Hulle het dit geruik en het dit ondersoek, en hul oë het verlig met verwagting.

Mag het gretig toegekyk hoe die twee wesens die vreemde voorwerp na die kuslyn dra. Hulle het op en af gespring en die ding in die lug geswaai. Mag was in verwondering.

Toe kyk Mag hoe die tweevoetige
wesens die strand met 'n vlamme
warm maak en die voorwerp onder
die smeulende aarde begrawe.

Ná die tyd wat hulle dit reg geag het, het hulle dit uit die kole gehaal, dit afgerol en die heerlike reuk van gekookte kos ingeasem. En toe het die tweevoetige wesens daaraan gesmul.

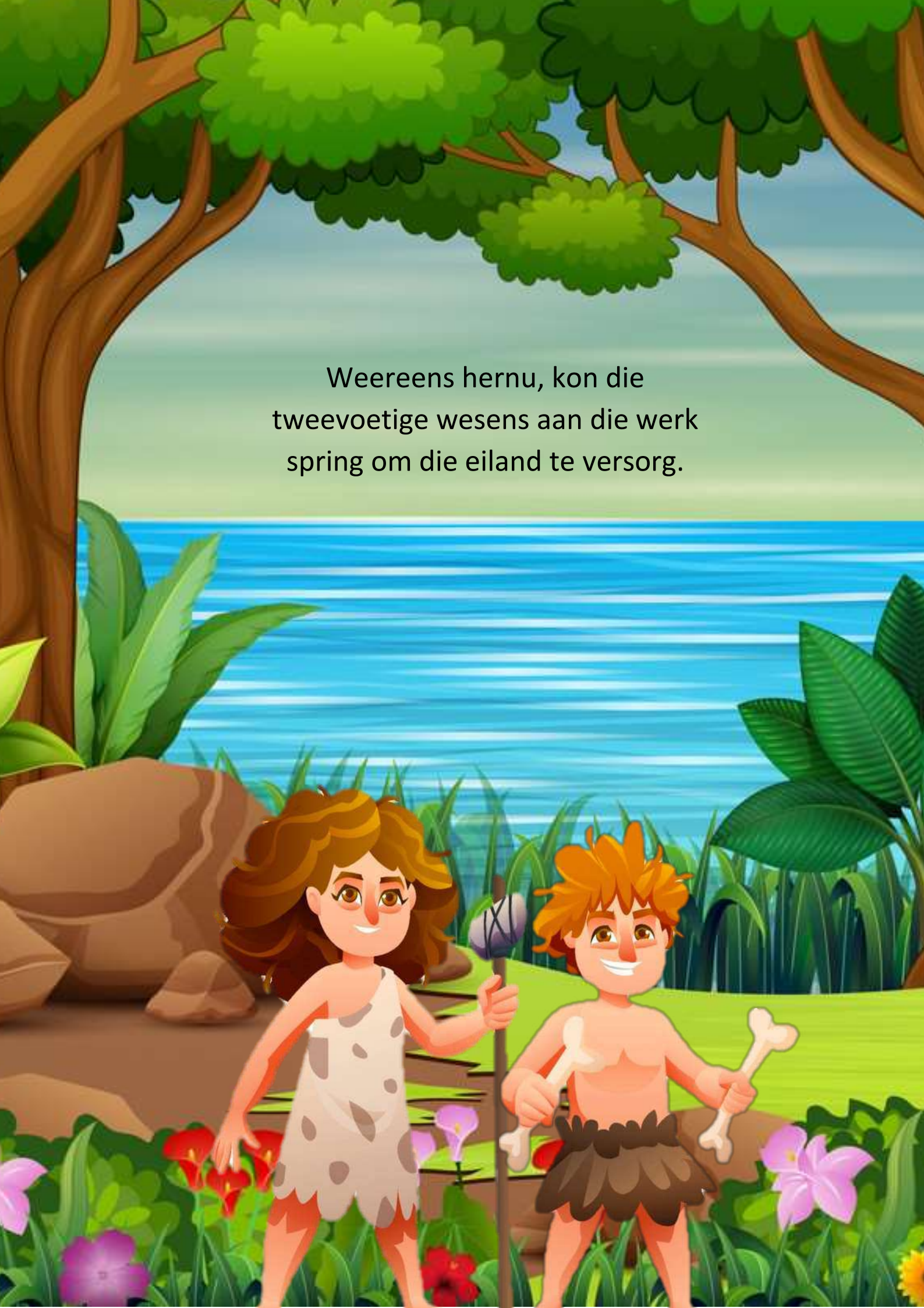
Die tweevoetige wesens het die broodwortel met deftigheid en eerbied behandel, klein happies gevat en dit gedeel sodat elkeen van hulle by die fees kon baat. Mag was gevul met vreugde en doelgerigtheid. En het uiteindelik hul belangrike rol in die paradys gesien.

Van daardie tyd af het die tweevoetige wesens geskenke gelos by die stuk waar die broodwortel gevind is, en Mag was so nederig. Mag het voortgegaan om hul spesiale prys te begrawe: die broodwortel, wat die tweevoetige wesens gelukkig, gesond en floreer gehou het.

Weereens hernu, kon die
tweevoetige wesens aan die werk
spring om die eiland te versorg.

Stadig het hulle die paradys
gehelp, en die Geeste het gegroei
en genereer; die flora en fauna,
die visse en die koraal ... en
bowenal die kosbare broodwortel

A vibrant tropical beach scene. The background features a clear blue sky with fluffy white clouds and a bright blue ocean. In the foreground, there are lush green plants with large, dark green leaves and bright red flowers. On the left side, a string of red and yellow flowers hangs down. The text is positioned in the upper right quadrant of the image.

Solank as wat hulle die plante
en hul Geeste in harmonie
gehou het - kon die
tweevoetige wesens die
pragtige eiland hul tuiste
noem.

THINK

DIGITAL ACADEMY

